

1 Knock-out

In de verte zie ik hem met gebogen hoofd aan komen lopen, eerder schuifelend dan lopend eigenlijk. Op drie meter afstand richt hij zijn hoofd omhoog en vang ik zijn lege blik.

‘Goedemorgen Ricardo, al wat opgeschoten?’

‘Hmm, moet door,’ brabbelt hij. Zijn bruine kroeshaar is vochtig boven zijn oren. Ik zie aan zijn verwrongen gezicht dat hij zichzelf al aardig heeft uitgeput.

‘Koffie?’ probeer ik. Hij blijft even stil staan en draait dan langzaam om. Ik ga naast hem lopen. Meter voor meter sloft hij vooruit. Bij de bocht slaan we linksaf naar de afdeling, waarna hij twijfelend blijft staan.

‘Klopt niet. Rondje tien, twaalf. Eén overgeslagen,’ zegt hij.

‘Ricardo, laten we even pauzeren,’ stel ik voor. Zijn ogen knijpen samen onder zijn borstelige wenkbrauwen. Zonder iets te zeggen loopt hij verderop zijn kamer in. Op zijn kamerdeur hangt een grote poster van de jonge Ricardo in de boksring. Uit de tijd waarin hij vlamde als profbokser in de middenklasse tot vijfenzeventig kilo. In zijn laatste wedstrijden moet het mis zijn gegaan.

‘Zijn brein is als appelmoes,’ was de uitleg van de specialist ouderengeneeskunde aan het zorgteam.

Ricardo is neergeploft op een rieten schommelstoel en kijkt wezenloos voor zich uit.

Ik ga tegenover hem zitten op een houten krukje.

‘Voorlezen,’ sommeert hij.

Op zijn nachtkastje zie ik het boek liggen waar we al een paar keer uit gelezen hebben. Vaak helpt het hem om meer te ontspannen. Wanneer Ricardo niet lekker in zijn vel zit, kan hij overgaan tot hard gillen. Soms houdt hij het minutenlang vol, als het monotone geluid van een autoalarm.

Familie in Nederland heeft hij niet meer. Zijn zus is in Suriname blijven wonen. Zodoende heeft de kantonrechter bepaald dat hij een curator toegewezen kreeg. Een dame van een kleinschalig kantoor, die zowel zijn medische als financiële zaken behartigt. Zij is echter niet bekend met zijn achtergrond. Het boek *The Greatest* over Muhammed Ali lijkt zijn enige houvast. Tijdens het lezen mompelt hij een paar keer ‘Mooi! Doorgaan.’

Teruggekomen op kantoor toets ik het nummer in van een gemiste oproep. Al snel wordt er opgenomen.

‘Cato, zit je? Ik heb belangrijk nieuws, waar je misschien even bij wil gaan zitten.’ De bewindvoerder steekt van wal. ‘Ik heb inmiddels een inventarisatie gemaakt van al zijn onroerende goederen. Daarbij heeft hij recent een erfenis gekregen van een oudoom uit Suriname. Hou je vast. Hij is miljonair!’

‘Pff je meent het,’ roep ik uit. ‘En nu?’

‘Nou wil jij eens nagaan of hij ergens anders kan gaan wonen? Er zijn toch ook van die particuliere verpleeghuizen, waar ze zelfs kaviaar serveren en zo.’

Als ik na het telefoongesprek een kop thee ga halen, hoor ik in de verte het gegil van de kersverse miljonair ‘Nuuuuuu!’

Knock-out geslagen in de ring, uiteindelijk in zijn portemonnee “The King”. Ik heb zo mijn twijfels of zijn bankrekening hem een gelukkiger mens gaat maken.